

- при громком произнесении звук /o:/ более открытый, менее лабиализованный
- при замедленном тихом произнесении /o:/ более закрытый и лабиализованный в сравнении с медленным громким произнесением;
- при быстром - громком произнесении /o:/ более закрытый и менее лабиализованный чем при быстром-тихим произнесении;
- при понижении тона при любых условиях произнесения /o:/ более закрытый, чем при понижении тона.
- модификации, которые происходят в спектре звука /o:/ чистого и звука /o:/ назального совпадают во всех вариантах меняющейся просодической структуры,
- однако, чистый звук всегда более лабиализован и более закрыт в сравнении с назальным.

Выводы и перспектива дальнейшего исследования. Итак, проведенное экспериментальное исследование позволило констатировать следующее:

- изменения просодической организации фразы провоцируют соответствующие изменения на сегментном уровне фонетического яруса языка:
 - а) ускорение темпа речи приводит к образованию большего количества вариантов реализаций звуков в сравнении с медленным темпом. Замедленный темп произнесения способствует сохранению орфоэпической нормы произнесения звуков в ударной позиции,
 - б) повышение громкости способствует сохранению нормативного произношения. Снижение громкости приводит к увеличению количества вариантов реализаций звуков,
 - в) направление движения тона также имеет четкую тенденцию в образовании тембральных оттенков в реализации гласных: повышение тона увеличивает их количество, понижение тона уменьшает,
- изменение просодической организации фразы может быть одной из причин вариативности единиц сегментного уровня фонетического яруса языка,
- изучение данного аспекта фонетической вариативности способствует выявлению степени и направлений в звуковых модификациях что позволит сделать определенный вклад в разработку проблемы развития языка и прогнозирования путей и характера изменений на сегментном уровне фонетического яруса языка.

Источники и литература:

1. Malmerg B. Observation sur le système vocalique du français. – Acta Linguistica 2. – 1940-1941. – P. 232 – 245.
2. Sauvageot Aur. Français d'hier ou français de demain? – P. : Fernand Nathan 1978. – 188 p.
3. Straca G. Système des voyelles du français moderne. Bulletin de la faculté des lettres. – Strasbourg. – 1950. – P. 141, 220-233.
4. Барышникова К. К. Разговорная речь как одна из форм устной речи // К. К. Барышникова, С. М. Гайдучик / Экспериментальная фонетика. Сб. научн. статей. – Минск: Изд-во Минского МГПИИЯ. – 1974. – С. 5-24.
5. Портнова Н. И. Фоностилистика французского языка / Н. И. Портнова // М. : Высшая школа. – 1986. – 143 с.

Норец М.В.

УДК: 811.111

ЕМОТИВНІ КОНТЕКСТУАЛЬНІ КОНОТАТИ ЯК ДОДАТКОВА ОДИНИЦЯ ДЕНОТАТА СЛОВА

***Анотація.** Конотація розглядається як невід'ємна й основна частина семантики слова. Конотація трактується як додаткова стосовно денотативного аспекту інформація, що накладається комплексом експресивно-оціночно-емоційних елементів, властивих слову, яка (інформація) може стати першорядною й основною при актуалізації в мовленні.*

***Ключові слова:** конотація, семантика, денотат, емотивний елемент.*

***Аннотация.** Коннотация рассматривается как неотъемлемая и основная часть семантики слова. Коннотация трактуется как дополнительная относительно денотативного аспекта информация, которая накладывается комплексом экспрессивно-оценочно-эмотивных элементов, присущих слову, которая (информация) может стать первоочередной и основной при актуализации в речи.*

***Ключевые слова:** коннотация, семантика, денотат, эмотивный элемент.*

***Summary.** Connotation is treated as the undeviable and even the main part of word semantics. Connotation is understood as the additional according to denotative aspect information which works as the complex of expressive-evaluative-emotive elements belonging to the word, and which (information) can become first-coming and the main in realization in speech.*

Expressive-emotive colouring of the word appears as the consequence of the fact that its very meaning contains the element of evaluation. The nominative function is intensified here by the evaluation, by the attitude of the speaker to the phenomenon spoken, that is – emotivity.

***Key words:** connotation, semantics, denotation, emotive element, speech.*

Поставлення проблеми. Оцінка, як лінгвістичне поняття, визначається нами як закріплене в семантичній структурі слова оцінне значення, яке реалізує відношення языкового складу до співвіднесеного зі словом поняття або предмета по типу добре-погано, схвалення-несхвалення та ін.

Аналіз основних досліджень та публікацій. У даному дослідженні основою теоретичних висновків виступають роботи таких вчених як Михайловська В.М. «Емоційний компонент лексичного значення слова і контекст», та Гак В.Г. «До типології лінгвістичних номінацій»

Метою даної роботи є аналіз контекстуальної конотати як додаткової одиниці денотата слова.

Завдання даного дослідження полягає у визначенні конотації як невід'ємної основної частини семантики слова.

Від емоційно пофарбованої лексики, що виражає, крім поняттєво-предметної співвіднесеності, емоційне відношення носіїв мови до предмета висловлення, ми відмежовуємо, з одного боку, слова, що називають почуття й емоції, а, з іншого боку – слова, що виражають самі емоції й вольові спонукання. Характер відбиття об'єктивної дійсності в словах, предметах, що називають поняття об'єктивного світу, і в словах, що називають почуття й емоції, виявляється абсолютно однаковим [1, с. 48].

З емоційною лексикою не слід змішувати слова, що називають емоції або почуття: *fear, delight, gloom, cheerfulness, annoy*, і слова, емоційність яких залежить від асоціацій і реакцій, пов'язаних з денотатом: *death, tears, honor, rain*.

Слово має оцінний компонент значення, якщо воно виражає позитивне або негативне судження про те, що воно називає, тобто схвалення або несхвалення (*time-tested method, out-of-date method*).

Приклад: "I'm glad there is someone in the world who is quite happy, muttered a disappointed man as he gazed at the wonderful statue (O. Wilde. *Happy Prince*) [2, p. 27].

Експресивність, зокрема, у художньому мовленні визначається як «вищий ступінь образності».

Слово має експресивний компонент значення, якщо своєю образністю або яким-небудь іншим способом підкреслює, підсилює те, що називається в цьому ж слові або в інших, синтаксично пов'язаних з ним словах.

Наприклад:

1. The young King was in his own chamber, and through the window he saw the great honey – colored moon hanging in the dusky sky (O. Wilde. *The young King*) [2, p. 96].

Або в наступних словосполученнях : *Glossy ivy, hot tears, caked snow*.

2. Suppose your people will be here to meet you [2, p. 99].

Замість "relatives" - people.

Неодмінна умова експресивної образності слова це одночасне сприйняття перенесених ознак й нової номінації слова. Тільки таке сполучення через збереження предметно-конкретних уявлень і ознак, що роблять сприйняття більш конкретним, чуттєво-відчутним, і створює експресивно-образне уявлення, а в лінгвістичних термінах – експресивну образність. E.g.: *pitiless sunlight, a low dreamy air*.

Для збільшення експресивності використовуються деякі інтенсифікатори (*all, ever, even, quite, really, absolutely, so*).

Наприклад: *His face was so beautiful in the moonlight that the little swallow was filled with pity* (O. Wilde. *Happy Prince*) [2, p. 29].

Експресивно-емоційне фарбування слова виникає в результаті того, що саме його значення містить елемент оцінки. Функція чисто номінативна ускладнюється тут оцінністю, відношенням мовця до названого явища, а отже, емоційністю. Такі слова, як *airhead, bummer; пустомеля, буркун, нехлуй* і т.п., вже самі по собі у своїй семантиці несуть експресивно-емоційний заряд. Слова цієї групи звичайно однозначні; укладена в їхнім значенні оцінка настільки явно й виразно виражена, що не дозволяє вживати слово в інших значеннях.

Ця лексика використовується переважно в усно-фамільярному, зниженому мовленні: *ледар, безпардонний; lazy-bones, cut-throat*.

Другу групу становлять багатозначні слова, які у своєму прямому значенні стилістично нейтральні, однак у переносному значенні наділяються яскравою емоційністю, наприклад, *ганчірка* (про чоловіка), *болото* (про суспільну групу); *frog* (про француза), *frost* (про провал).

Третя група - це слова, у яких емоційність досягається афіксацією, здебільшого - суфіксами: *ненька, грязнулька, бабуся; drunkard, gangster, scare-monger, kiddo*. Однак це явище не стільки властиво лексичне, скільки словотворче.

Подібно лексиці, фразеологія містить найбагатші засоби мовної виразності, надає мовленню особливу експресію й неповторний національний колорит.

Емоційні, експресивні, оцінні й стилістичні компоненти лексичного значення нерідко супроводжують один одного в мовленні, тому їх часто змішують, а самі ці терміни вживають як синоніми або використовують термін конотативне значення.

Конотація – це той компонент семантики языкової одиниці, за допомогою якого виражається емоційний стан мовця й обумовлене їм відношення до адресата, об'єкта й предмету мовлення, ситуації, у якій здійснюється дане мовне спілкування і які називаються в логіко-предметному значенні цієї одиниці.

Однією з труднощів семасіологічного дослідження емотивності є взаємоінтерпретування метапонять: номінації емоцій, вираження їх (словом) і опис (передача) емоцій у тексті/висловленні. Вираження відбиття

емоцій у семантиці слова може бути раціональним, як і вираження в словах емоцій, що називають поняття: love, disgust, hatred, anger, horror, happiness, і емоційним (у випадках емотивної номінації): darling, smashing, swine, niger, worm (про людину), при якому сама емоція не називається, але маніфестується в семантиці слова, що передається через непряме позначення емоційного стану мовця, його почуттєве відбиття денотата й переживання цього відбиття.

Емоції – це оцінка; без оцінного відношення емоцій не буває. Оцінна сема (об'єктивна або суб'єктивна стосовно даного референта) видобувається з набору субстанціональних ознак.

Необхідно принципово розрізняти спонтанне мовне вираження емоцій і усвідомлене вираження. У словниковому корпусі англійської мови є спеціальні лексичні одиниці, що передають описово емоційний стан того, хто характеризується. До них належать:

а) прислівники, що описують емоції: *icily, viciously, lovingly, furiously, desperately, contemptuously, fiercely, comely garden*;

б) дієслова, що описують емоції мовця: *to wail, to shriek, to squeal, to whine, to groan, to snap, to grunt, to snort, to bark, to snarl, to shrill, to explode, to swear, to spit, to blaster* та інші дієслова емоційного мовлення й не мовлення: *to hate, to love, to despise, to adore, to awe, etc.*;

в) іменники, куди включаються й усі терміни емоцій із прийменником *with*: *with love / malice/ hate/ contempt/ disgust, etc.*; іменники, що позначають фізіологічні прояви емоцій: *tears, laughter, smile, choking, paleness, grimace, redness, etc, bitterness, scorn, joy*;

г) прикметники: *angry, scornful, tender, loving, happy, joyous, glad, pale etc.*

У силу особливостей своєї семантики прикметники, як частина мови, являють собою багатий матеріал для виявлення конотативних ознак.

Оскільки прикметники не мають своєї сфери референції, то на вираження того або іншого лексико-семантичного варіанта прикметника в мовленні впливає семантика іменника, з яким воно сполучається. При комбінації з іменником конкретної семантики прикметники частіше актуалізують денотативне значення, а з абстрактними, «подійними» іменниками в основному реалізуються конотативні компоненти.

Інтерпретація конотації як явища другорядного й, отже, необов'язкового представляється не зовсім вірною, тому що мовлення не може полягати тільки з констатації фактів; мовець привносить при цьому й своє відношення до висловлення, мимоволі оцінює його й виражає свої почуття, у процесі номінації в дію приводяться одночасно всі аспекти, вони діють як неподільне ціле. На користь конотації говорить і той факт, що без неї неможливо пояснити семантику емоційно-оцінних прикметників, або семантику фразеологічних одиниць, де конотація, як відомо, є провідним компонентом їх знання.

Висновок та перспектива подальшого дослідження. Таким чином, конотація розглядається як невід'ємна й основна частина семантики слова. Конотація – це додаткова стосовно денотативного аспекту інформація, що накладається комплексом експресивно-оціночно-емоційних елементів, властивих слову, як одиниці мови, яка (інформація) може стати першорядною й основною при актуалізації в мовленні. Тобто, залежно від «повороту» (термін В.Г. Гака) контексту або ситуації вона стає основним, головним значенням слова, заглушаючи предметно-логічне значення, відсуваючи його на другий план [3, с. 36].

Джерела та література:

1. Михайловська В. Н. Емоційний компонент лексичного значення слова і контекст [Текст] / В. Н. Михайловська // Теорія та методика викладання германських мов: сб. науч. пр. – СПб.: Пітер, 2002. – С. 42-50.
2. Wilde O. *Happy Prince and other Stories* [Текст] / O. Wilde. – UK: Penguin Books Ltd, 2007. 224p.
3. Гак В. Г. До типології лінгвістичних номінацій [Текст] / В. Г. Гак // Мовна номінація: Загальні питання. – М. : Наука, 2007. – С. 35-44.